

Forfatter: Paludan-Müller, Frederik

Titel: BREV TIL: Paludan-Müller, Caspar Peter FRA: Paludan-Müller, Frederik (1837-03-04)

Citation: Paludan-Müller, Frederik: "BREV TIL: Paludan-Müller, Caspar Peter FRA: Paludan-Müller, Frederik (1837-03-04)", i *Breve fra Fr. Paludan-Müller til Broderen Caspar og Vennen P. E. Lind*, J. Frimodts Forlag, s. 24. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991713-000-shoot-L0019917130000004.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Fr. Paludan-Müller til Broderen Caspar og Vennen P. E. Lind

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Caspar Paludan-Müller var en Mand, der med Liv og Varme omfattede sit Fædrelands Skæbne og gerne ved Lejlighed gav sit Ord med i Laget. Her ser vi hans Interesse for Oprettelsen af Thorvaldsens Museum. I 1834 var udstedt et kongeligt Rescript, hvorefter der i København skulde oprettes et Thorvaldsens Museum og i 1837 tog man fat paa en Pengeindsamling. I Diskussionen herom (jfr. vore Dages Indsamling til Nationalmuseet) greb Caspar Paludan-Müller ind med en Piece (»Nogle Ord om et Museum for Thorvaldsens Værker«, Odense 1837).

Khvn., d. 4. Marts 37.

Skjøndt jeg idag kun har lidt Tid tilovers, maa jeg dog anvende denne Smule, til at sende dig, kjæreste Broder, et Par Ord til Tak for dit sidste Brev. Dine Ord om det Thorvaldsenske Museum har jeg læst og finder dem fortræffelige, thi de gribe netop Tingen fra den eneste rette Side, og der er ikke mindre Fylde og Varme, end Forstand i dem. Alle, som jeg endnu har hørt tale om denne lille Pjece, fælde samme Dom over den, som jeg; og af hvad Mening, de end ere af med Hensyn til Museet, deri ere de allesammen enige, at den Side, hvorfra Du har betragtet Sagen, ikke blot er den rigtige, men den eneste rette. Du har virkelig her ikke saæet forgjæves. Ogsaa Slutningen — hvor du taler om den store Skade, hvis Foretagendet, efter engang at være bragt paa Bane, skulde strande — maa enhver bifalde; og mangen en vil af disse og lignende Grunde bringes til at yde sin Skjærv, om han end ikke før havde betænkt det. Det er virkelig et fortjenstfuldt Arbejde, du der har udført, thi du har ikke blot, som Peder Hjort, nedrevet de feilagtige Anskuelser af Folkebladet, men s. 25 ogsaa bidraget meget til, at ethvert uhildet Øie nu kan see Sagen fra det rette Synspunkt. Jeg vil nu blot ønske, at Committeen i Odense maatte gjøre Biskop og Stiftamtmand tilskamme ogsaa med Hensyn til Frugterne af deres Bestræbelser. Iøvrigt maatte jeg lee, da jeg saa den storagtige Abrahamson figurere ved Siden af Smedemester Hansen; men det er nu engang Tidens Tone, at spænde alleslags, baade rene og urene, Dyr for samme Vogn, og saaledes kjøre Almeenaanden hjem i Laden. En slig Forenings-Aand er virkelig et af Tidens mærkeligste Phænomener, og hvis nogen for 10 Aar siden vilde have sagt, at sligt kunde finde Sted i Danmark, vilde man have leet ham ud. —

Din Machiavell har jeg nu læst med stor Interesse og Fornøielse. Jeg synes nemlig, at man af samme ikke blot faaer et meget klart Billede af den Skueplads, hvorpaa Helten træder op, men ogsaa af Helten selv, hvortil hans egne — af dig citerede — Ord jo rigtignok bidrager det meste; men dette er (saavidt jeg skjønner) netop den rigtige Methode med Biographier; thi Personens Billede træder derved frem af hans Levnet med dramatisk Liv og Kraft. Molbech, der ogsaa ynder Skriftet meget, skjøndt han dog syntes, at Jens Beldenak burde have Forrangen, da denne indeholder saa meget nyt og hidtil ubekjendt — fortalte mig forleden, at han havde havt en udførlig Samtale om Machiavell med Rosenvinge, der blot havde indvendt, at man ikke fik udførlige Efterretninger nok om den berømte Bog »om Fyrsten«; han havde ønsket mere af den og mere om den. Men Molb. meente, at det vel havde sin Grund i, at det jo var din Hensigt at udgive særskilt dette Skrift, og at Biographien kun skulde betragtes som en Forløber derfor. — Har du senere tænkt paa denne Bogs Udgivelse? —

s. 26 Har du endnu ikke faaet Svar paa din Ansøgning om Tillæg i Gagen? — Maaskee vil Directionen bie indtil Sagen om Sorøe er decideret. — Lange har ganske uventet erholdt 100 Rbd. Tillæg til sin Gage, der imidlertid kom meget apropos. — Jeg kan ikke troe det muligt, at Directionen kan forbigaae dig. Er du bare vis paa, at Saxtorph har indsendt Ansøgningen, thi jeg har intet kunnet faae at vide derom paa Contoiret, da det strengelig er forbudt Cancellisterne, at sige det mindste baade om det ene og det andet. —

Inden jeg slutter maa jeg endnu for Curiositetens Skyld (thi hvad Realiteten angaaer, da existerer den ikke) omtale min, i dit Brev berørte, Forlovelse. Jeg kan paa Ære forsikre dig, at jeg ikke er forlovet og heller ikke bliver det for det Første. Hvis ikke i sig selv al Forlovelse stred mod min flatteragtige Natur, som idetmindste endnu hader alle Baand, saa vilde dog sligt være en stor Taabelighed paa en Tid, da jeg søger at komme ud i Verden og faae Øinene op. Folk har altid været saa gode at sørge for min Forsørgelse i denne Henseende; saaledes har man i Løbet af et Aar sagt mig forlovet med 4 (siger fire) Piger, med hvis Navne jeg ikke her vil besvære dig. — At her er meget fine Næser, troer jeg gjerne; at jeg omgaaes meget med Ch. B. er ogsaa sandt (saaledes læser hun blandt andet Fransk med mig); at vi i Sorøe (hvorfra Historien er kommet) spadserede sammen, er endvidere sandt — men derfor er det dog usandt, at vi er forlovede. Det har aldrig faldet mig ind at genere mig i Omgang med Damer (især naar de vare af min egen Familie) og jeg agter ikke at gjøre det fremdeles af Frygt for Folkensnak. Iøvrigt forekommer mig den megen Tale, jeg over Aar og Dag har maattet døie med Hensyn til mine supponerede respective Forlovelser, saa snurrig, at jeg kunde have Lyst til at skrive en lille Comedie, betitlet: s. 27 »den Forlovede foruden, men ikke forinden«. — Men nu nok herom! Hils Henriette mange Gange fra din og hendes hengivne Broder  
Fritz.

P. S. Grunden hvorfor (hvis jeg endnu ikke har sagt dig det) 2d Deel af mine Poesier endnu ikke vil udkomme i nogen Tid er, at jeg i denne Tid maa besørge en tredie Udgaave af Amor og Ps. og Dandserinden i 1 Bind, og Correcturen af 2 Bøger paa eengang, overstiger om ikke mine Kræfter, saa dog min Taalmodighed.